

for hvilket det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 10de Valgfreds (J. Jensen) er Ordfører, har foreslaaet: „Saafremt en Arbejdsgiver er ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser over for en tilstaaende, udredes Beløbet af Statskassen“. Princippet i Hovedforslaget gaar ud paa at lægge en Pligt paa Arbejdsgiverne til bedste for Arbejderne; men dog saaledes, at Arbejderne selv ikke kunne lægge Hænderne i Stødet og „lade Fiolen sørge“, som man siger. Det er ingenlunde Meningen. Man træffer ved Lovforslaget en Ordning, hvorefter Arbejdsgiverne faa en Forpligtelse til at udrede Erstatning i visse Tilfælde, men hvorved man tillige sørger for, at Arbejderne ogsaa faa deres Del i Tilhnet med og Virksomheden for, at Forsikringen kan være til Næde, naar Ulykken sker. Jeg skal samtidig fremhæve, at Arbejderne derved faa en Opfordring til at undgaa Ulykkestilfælde saa vidt muligt. Forholdet er altsaa dette, at Arbejderne selv maa have Ansvar for, at den vedkommende Arbejdsgiver er i Stand til at udrede Erstatningen i Ulykkestilfælde, d. v. s., at han forsikrer i et Forsikringselskab. Det er rimeligt, at man lægger dette Ansvar over paa Arbejderne, saa at de komme til at udøve nogen Virksomhed for at opnaa det gode, Loven byder. Dette sidste vil jo falde ganske bort, hvis Mindretallets Forslag vedtages om, at Staten skal træde hjælpende til, saafremt Arbejderne ikke opnaa at faa Forsikringen i Ulykkestilfælde. I saa Fald have Arbejderne ikke nogen Opfordring til at søre Kontrol med, om Arbejdsgiveren er i Stand til at udrede Erstatningen. Dette Endringsforslag staar i nogen Forbindelse med de Endringsforslag, der under Nr. 37 og 38 ere stillede af et andet æret Mindretal, for hvilke det ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgfreds (Dusen) er Ordfører. Ifølge Lovforslaget, navnlig som det vil blive, efter at Flertallets Endringer ere vedtagne, har Arbejdsraadet en Ret til at føre Kontrol med, om den vedkommende Arbejdsgiver har forsikret eller ej. Det kan fordrø Oplysninger derom, og Arbejdsgiverne have en Forpligtelse til at underrette Arbejderne gennem Opflag om, hvorvidt de have iagttaget Forsikringen. De to omtalte Endringsforslag gaa nu ud paa, at Arbejdsraadet skal drage Omsorg for, at de vedkommende Arbejdsgivere have forsikret deres Arbejdere, idet det skal undersøges, om Forsikringen er tegnet og i modsat Fald fordrø Sikkerhedsstillelse. Hvis man vil gaa saa vidt, er det ganske korrekt, at Staten maa tage en Garanti, saafremt det ikke lykkes Arbejdsraadet at bringe det dertil, at

saamlige Arbejdsgivere holde deres Arbejdere forsikrede. Men denne Opgave, at Arbejdsraadet i Virkeligheden skal sørge for, at enhver Arbejdsgiver til enhver Tid havde sine Arbejdere forsikrede, er ganske umulig. Jeg vil bede de ærede Medlemmer, der have stillet Forslaget, om nærmere at gennemtænke, hvorledes Arbejdsraadet skal føre dette igennem, og jeg vil navnlig varsle dem om, at hvis de ville have noget saadant, maa de ogsaa være rede til at yde Arbejdsraadet en meget stor Medhjælp. Saa maa man have Inspektører og Assistentter, der kunne undersøge Landets forskellige Egne, og efter de Oplysninger, Kommuner kunne give derom, se at kontrollere for hver enkelt Arbejdsgivers Vedkommende, om han ogsaa har opfyldt sin Forsikringspligt. Jeg tror ikke, at de ærede Medlemmer ville tage denne Konsekvens af deres Forslag.

Endelig skal jeg omtale et Mindretalsforslag, som ligeledes vedrører et af Principperne i Lovforslaget, nemlig Endringsforslaget Nr. 30. Lovforslaget gaar ud paa, at der umiddelbart paalægges Arbejdsgiverne en Forpligtelse til i Tilfælde, hvor der indtræder en Ulykke, at udbetale en Kapital til Arbejderen, men dog saaledes, at Arbejdsraadet undtagelsesvis kan optræde som Formynder for Arbejderen og paa dennes Vegne fastsætte, at Arbejderen skal have en Livrente i Stedet for en Kapital, og altsaa anbringe Kapitalen som Indskud i en Livrenteanstalt. Denne Ordning har i mange Henseender en ikke ringe Fordel, og navnlig naar man gaar den Vej, Udvalget er gaaet, nemlig at bemyndige Indenrigsministeriet til at autorisere Forsikringselskaber, til hvilke enhver Arbejdsgiver kan henvende sig med den Følge, at naar en Arbejdsgiver forsikrer sig i et saadant Selstab, er hans eget personlige Ansvar bortfaldet. Vil man holde netop paa en Ordning som denne, saa er det nødvendigt at fastholde en Kapitaludbetaling; thi det er den, der skal være Genstand for Arbejdsgiverens Forsikringspligt. Mindretallets Forslag gaar nu her ud paa at vende Forholdet om, idet det opstiller som Regel, at Arbejderen skal have en Livrente, og at Arbejdsgiveren kun som Undtagelse kan udbetale en Kapital i Stedet derfor. For at komme dertil har man stillet op, at den Kapital, som Arbejdsgiveren eller Selstabet udbetaler, skal anvendes til Erhvervelse af en Livrente i Statsanstalten for Livsforsikring, men paa en saadan Maade, at Arbejderen opnaar en særlig gunstig Stilling. Det hedder nemlig i Forslaget, at den Livrente, som Anstalten skal give, skal beregnes „efter de hidtil foreliggende Oplysninger om Dødelig-